

[Gustav Pedersen.]

indpasse den gældende Overenskomst i Loven.

Af de større Ting, der er Grund til at omtale, skal jeg saa endelig nævne dette, at de Handelsrejsendes Forhold er blevet lidt skarpere præciseret end hidtil, bl. a. derved, at man ikke fra Arbejdsgiverens Side kan modregne den Betaling, der skal ydes til Rejsseudgifter, i den Provision, der i øvrigt skal udgøre Lønnen. For den almindelige Rejsende i et regulært Firma kommer det antagelig ikke til at spille nogen Rolle, for der vil det være saadan, at Provisionen i nogen Grad vil blive aftagende i Forhold til de Udgifter, som skal afholdes af Virksomheden til Betaling af Dagpenge og Rejse- og Opholdsudgifter. Derimod vil denne Bestemmelse spille en ikke ringe Rolle i mange Tilfælde, hvor en Virksomhed sender en Repræsentant ud med en Vare, om hvilken ingen aner, om den kan sælges eller ej. Problemet er jo ikke saa aktuelt paa nuværende Tidspunkt, da der ikke er megen Arbejdsløshed og da de fleste Varer er let omsættelige, men under det, man kalder normale Forhold, en Periode, hvor der er Konkurrence, har det været ret almindeligt, at Funktionærer, som ikke havde Beskæftigelse, i deres Fortvivelse søgte, hvad det overhovedet var muligt at faa, og tog enhver Chance, og saa fik de en eller anden Varepost, som de blev sendt ud for at sælge, men da Arbejdsgiveren heller ikke selv var sikker paa, at den var sælgelig, maatte den paagældende selv klare Jernbanebillet og Opholdsudgifter, det vil sige tage hele Risikoen. Det er det Forhold, der er ændret i det foreliggende Lovforslag, og jeg vil tro, at det vil blive modtaget med Tilfredshed af de mange, der tidligere har paataget sig en alt for stor Risiko.

Saa skal jeg blot omtale en lille Ændring med Hensyn til Spørgsmaalet om Deponering af Beløb som Kaution. Det er et Forhold, som har været meget misbrugt, idet Firmaer, der ikke har haft tilstrækkelig Driftskapital og i mange Tilfælde knap nok har været solvente, har prøvet at skaffe sig ny Kapital paa den Maade, at de har forlangt indbetalt et kontant Beløb som Kaution. Dette Beløb er saa gaaet ind i Driften, og i mange Tilfælde har Funktionæren aldrig set disse Penge igen og i visse Tilfælde endda heller ikke set det Beløb, han skulde have udbetalt som Løn. Nu fastslaas det, at hvis en Funktionær indbetaler et Kautionsbeløb, maa det ikke gaa ind i Driften, men skal sættes ind paa en Bank- eller Sparekassekonto.

Jeg har med disse Bemærkninger omtalt de nye Paragraffer og de nye Omraader, der er taget ind under Loven, men Funktionærloven har ikke gennemgaaet nogen principiel Ændring, og jeg tager det som Udtryk for, at der i Virkeligheden er naaet saa nogenlunde, hvad der var forsvarligt paa dette Omraade. Jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige en velvillig Behandling af Lovforslaget. Jeg regner med, at det af Hensyn til de Spørgsmaal, der eventuelt skal stilles, og de eventuelle Henvendelser, der kan komme, vil være naturligt at lade det gaa til Udvalgsbehandling, men jeg kan i øvrigt sige god for de foreslaaede Ændringer.

Hauch: Efter det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersens Gennemgang af Lovforslagets nye Regler er der ikke Grund til at komme nærmere ind derpaa, men jeg vil gerne fremhæve, at det Forslag til en ny Funktionærlov, vi her har til Behandling, jo kun angaar en enkelt Side af det langt større Problem om Forholdet mellem Arbejdsgivere og beskæftigede, et Problem, som utvivlsomt i den kommende Tid vil blive et af de største sociale Problemer.

Forslaget tilsigter endda ikke at løse alle Problemer i Forholdet mellem Arbejdsgivere og Funktionærer, men, som det fremgaar af § 16, alene at angive de Minimumsrettigheder, vi i vort Samfund vil have Funktionærerne tillagt, idet det her siges, at Loven ikke kan fraviges til Skade for Funktionæren.

Loven paalægger ganske vist ogsaa Funktionærerne visse Forpligtelser; men Loven maa dog først og fremmest anses for en Beskyttelseslov for Funktionærerne. Den Betragtning, der ligger til Grund for denne Lovgivning — og i øvrigt ogsaa gjorde det, da den første Gang blev givet —, maa derfor være, at Funktionærerne i Forhold til Arbejdsgiverne maa anses for den svagere Part. Ganske vist er det ikke umuligt, at det i Perioder med Mangel paa Arbejdskraft, som vi netop har gennemlevet, kan være omvendt, og at det derfor kunde være samfundsmæssigt rigtigt at tænke paa at støtte Arbejdsgiverne. Men i Hovedsagen anser jeg den nævnte Betragtning for at være rigtig. Ligesom der findes gode Arbejdsgivere, findes der ogsaa gode Funktionærer — og det er sikkert de fleste —, som aldrig vilde tænke paa at udnytte en eventuelt stærkere Stilling, og de fleste af disse kan sikkert komme igennem Livet uden nogen Sinde at faa Brug for denne Lovs Bestemmelser, i hvert Fald til at løse Konflikter.